ATEŞ!

ÇOCUKLARA HAFTALIK MECMUA

SAYI : 28

15 KURUŞ

Sarkomer/Çizgi Diyarı

Çöl Kurdu

ARKASI VAR

ATEŞ
ÇOCUKLARA HAFTALIK MECMUA

Çarşamba günleri çıkar
Haftalık Çocuk Gazetesi
15 Kuruştur.

Yıl: 1 — Cilt: 2 — Sayı: 28
1 NİSAN 1953

Çıkaranı
ÇOCUK YAYINLARI
MÜESSESESİ

Sahibi:
HÂMİD ŞENDUR

Adres: İSTANBUL Cağaloğlu
Türbedar Sokak No: 16
Telefon: 28893

Yazı İşlerini fiilen idare eden:
Yazı İşleri Müdürü:
NAZMİ ÜNVERDİ

Abone Şartları:
3 Aylık 200 kuruş.
6 Aylık 400 kuruş.
12 Aylık 800 kuruştur.

Basıldığı yer:
ÇOCUK YAYINLARI
MÜESSESESİ
MATBAASI

Tasarruf, istikbale
giden
en emin yoldur.

Bankamızda en az 150 liralık bir tasarruf hesabı açarak ev ve para ikramiyelerimizin çekilişine iştirak edebilirsiniz.

TÜRK TİCARET
BANKASI

KATİL Başkasıdır

Polis müfettişi, önündeki dosyayı karıştırdıktan sonra, karşısında oturan ziyaretçiye:

— Affedersiniz Dikson, dedi. Canınız sıkıldı galiba.. Fakat yine işin içinden çıkamıyorum. Zannedersem, dosyası önümde bulunan vak'a yine miras meselesine ait.. Bu gibi işler ihtisasınız dahilinde bulunduğu için sizi çağırdım.

Müfettişin karşısında oturan orta boylu, esmer yüzlü polis hafiyesi Dikson gülümseyerek:

— Emredersiniz Bay Müfettiş, dedi.

Sonra cebinden eski, ufak bir not defteri çıkararak açtı. Bu küçük defter polis hafiyesinin her şeyi demekti. İçersine, öğrendiği, merak ettiği şeyleri not eder ve bunların istatistiklerini yapardı. Bu defter, bir çok arkadaşlarının alay mevzuu olmuştu.

Dikson:

— Lûtfen vak'ayı tafsilâtile anlatır mısınız Bay Müfettiş? dedi.

Polis müfettişi, bir an önüne baktıktan sonra:

— Mesele şu, dedi. Bu vak'ada mevzubahis olan ihtiyar, zengin adam, dün evinde ölü olarak bulunmuş.. Büyük köşkünde, yeğeni ile yalnız oturuyormuş.. İhtiyarın evine yeğeninden başka bir de, her gün gelen aile doktoru giriyormuş..

Doktor dün köşke gelince, evin kapısını kapalı bulmuş. Kapıyı bir kaç kere çaldığı halde, açan olmamış. Bunun üzerine doktor geri dönmüş. Öğleyin tekrar köşke gelip de ayni vaziyetle karşılaşınca, polisi haberdar etmek mecburiyetini duymuş..

Gelen polisler kapıyı kırmışlar. İçeri girdikleri zaman, ihtiyar Korlis'i yatağında ölü olarak bulmuşlar. Muayene neticesinde, zehirlenmiş olduğu anlaşılmış. Rapora göre, ölümün gece yarısından sonra vuku bulmuş olduğu anlaşılıyor. Adamın yegâne varisi olan genç yeğeni meydanda yok!

Dikson, defterine bir kaç not yazdıktan sonra:

— Adamın başka akrabaları yok mu? diye sordu.

— Yeğeninin bir ikiz kardeşi varmış. Fakat o da senelerdenberi ortada yokmuş. Amerikada bulunması ihtimali mevcut. Onun hakkında kimse bir şey bilmiyor. Buna göre, yegâne varis olarak ortada genç Korlis kalıyor. Diğer bazı hakikatler de onun suçlu olduğunu gösteriyor. Bir sürü borç yapmış ve karşılık olarak da mirasını göstermiş.. Esasen bu suçu işlivebilecek yegâne insan ancak genç Korlis olabilir. Evvelâ temasta bulunan yegâne şahıs kendisiydi..

Doktoru unutuyorsunuz, diyecek sin.. Fakat doktorun bu suçu işlemesi için hiç bir sebep mevcut değil.. Görüyorsunuz ya, bütün delîller genç adamın aleyhinde.. Yaptığı borçları ödemek için, amcasının ölümünü beklemekten başka de ihtiyarla beraber oturan ve çare yoktu. İşte sebep.. İhtiyarla temasa geldiği için fırsat elde edebilen yegâne insan da yine o.. Anladınız mı Dikson? Mesele bundan ibaret!..

Polis hafiyesi içini çekti ve:

— Ben de öyle tahmin ediyorum, dedi. Fakat mademki bu karara varıyorsunuz, adamı niçin tevkif etmiyorsunuz?

Müfettiş yerinden fırladı ve asabî asabî aşağı yukarı dolaşmağa başladı. Bir an sonra olduğu yerde durdu ve bağırdı:

— Çünkü, adam, kabahatsizliğini isbat edebilecek vaziyette bulunuyor! Cinayet mahallinde bulunmadığını söylüyor!..

— Tuhaf.. Neymiş bakalım? Niçin bulunamıyormuş?..

— En makul bir sebep dostum! Kimsenin itiraz edemiyeceği bir sebep! Kendisi, cinayetin işlendiği geceyi burada, polis müdüriyetinde geçirmiş..

Müfettiş bunları söyledikten sonra, tekrar yerine oturdu. Bir an sessizce önüne baktıktan sonra, müstehzi bir tavırla:

— Cam falan kırmış, sarhoşmuş vesaire! dedi. Herhalde burada, üç numaralı hücrede kalmış.. Bu, bir hakikat!..

Müfettiş, tekrar dosyayı karıştırmağa başladı. Polis hafiyesi başını önüne eğmiş, gülümsüyordu. Bir müddet daha oturduktan sonra, ayağa kalktı ve ayaklarının ucuna basarak kapıya doğru yürüdü. Müfettiş ayni vaziyette dururken, Dikson yavaşça dışarı çıktı ve kapıyı arkasından kapattı.

* * *

Dikson, öğleden sonra tekrar geldi. Âmiri, odanın içinde dolaşıp duruyordu. Polis hafiyesinin geldiğini görünce, olduğu yerde durdu ve:

— Yeni bir şey var mı? diye sordu.

— Zannedersem.. Şöyle bir parkta dolaşıp, biraz hava alayım dedim. Yorulunca kanepelerden birine oturdum ve genç Korlis'in masumiyetini düşünmeğe başladım. Kat'i bir neticeye vâsıl olduğumu tahmin ediyorum.

Müfettiş hafifçe gülümsedi ve alaycı bir sesle:

— Çok merak ettim. Anlat bakalım keşiflerini! dedi.

— Yanılmıyorsam, genç adamın gösterdiği delîl pek işe yaramıyacak. Niçin biliyor musunuz? Geceyi sizin yanınızda, hapishanede geçiren adam Aleksandır Karlis değil..

Müfettiş, cereyana kapılmış gibi, yerinden fırladı. Sesinde açık bir heyecan seziliyordu. Kaşlarını kaldırarak:

— Nasıl olur dostum? diye bağırdı. Onu burada herkes tanıyor. Defterde ve evrakta ismi var. Vesaiki tamam !..

— Hakkınız var, Bay Müfettiş. Fakat benim küçük defterim de tamam, bakın.. Dediğim gibi, parktaki kanepenin üzerine otururak düşünüyordum. Bir an sonra aklıma bir şey geldi ve defterimi açarak istatistiklerde, ikiz kardeşler hakkında yazılan yazıları okumağa başladım. Buradaki malûmata nazaran, çok def, kardeşlerden birinin, kimse farkına varmadan, diğerinin yerini aldığı zikrediliyordu.

Mektep arkadaşlarımın arasında bulunan ikizleri hatırladım. Ne kadar muvaffak oluyorlardı.. İkisi de hiç güçlük çekmeden tahsillerine devam ediyorlardı. Ne şekilde olduğunu elbette siz de tahmin edersiniz..

Müfettiş, hafiyenin daha fazla konuşmasına meydan vermedi. İleriye doğru eğilerek sordu:

— Demek senin fikrince cinayet bu şekilde işlenmiş?..

Dikson gülümsedi. Sonra meşhur defterini açtı ve sözüne devam etti:

5 inci sayfada)

BÜYÜK MÂCERA ROMANI

KARTALLAR YUVASI

ÇEVİREN: ÖZ-AY

Kesik kesik, heyecanlı bir sesle konuşmağa başlayan çocuk, biraz sonra tamamen sakinleşmiş, gayet muntazam konuşmaya başlamıştı. Bu küçük yaşına rağmen, nelerden bahsetmiyordu ki: Okullardaki model uçakçılık ve gençleri havacılığa alıştıracak usuller hakkında fikir ileri sürüyor, Grey de bunu, gittikçe artan bir alâkayla dinliyordu.

Grey'in, mevzuu tekrar çocuğun ailesine getirmesi, bütün neş'e bulutlarını dağıtıvermişti. Karol, akrabalarının yanında oturan bir öksüz çocuktu. Annesini hiç tanımadığı gibi, demir yollarında memur olan babasını da küçük yaşta kaybetmiş, Amcası, Wilno'daki bakkal dükkânını yeğeninin üzerine yapmayı düşünüyor; fakat çocuk hiç o taraflı olmıyor, başka bir meslek arzuluyor. pilot olmak istiyordu.

Bunu duyan Grey, çocuğa hayretle baktıktan sonra:

— Fakat bu, güç bir meslektir.. Dayanabilmek için sıhhatli ve kuvvetli olmak icabeder, dedi.

Çocuk kederli bir sesle:

— Biliyorum efendim, diyor. Ama, okula kabul ederlerse, başaracağıma da eminim.

Tren, hafif ışıklı istasyonlardan, karanlık tarlaların ortasından ve ormanların dar geçitlerinden kayıp giderken, iki ahbap zevkli zevkli konuşuyorlar..

Grey, uyumak için başını kanepenin yanına dayarken, Karol da cebinden kitabını çıkarıyordu. Bir ara etrafına bakınan Grey'in gözüne kitabın başlığı ilişti: "Bir uçak nasıl idare edilir?" Grey:

— Yazık, diye düşündü. Bu çocukcağız niye bu kadar halsiz ki?

Karol okumak istiyor; fakat imkânsız.. Bu beklenmedik tesadüf ve uzun zamandır hayaliyle yaşadığı tanışma, zihnini bir hayli meşgul ediyordu.

Nihayet, her zamanki gibi hayal âlemlerine dalıp gidiyor. Atlantiğin üzerinde uçuş yapan bir pilot olarak görüyor kendini.. Altında uçsuz bucaksız okyanusun uzadığını görüyor. Bulutlar, sis, rüzgâr, fırtına ve tipi etrafında dönüp duruyor. O, yine yoluna devam ediyor.

Bütün dünya ona ait telgraf haberlerini bekliyor. Karol'un hiç tanınmayan ismi, şimdi bütün dudaklardadır. Hocaları, onu okutmuş olmaktan gurur duyuyor. Amcası bile gazeteleri dehşetle okuyor: "Son haberler: Karol Zakcheski'nin seyahati!"

Aman ne büyük zafer!.. Halk kendisini saygı ile selâmlıyor; fotoğrafçılar etrafını sarıyor, büyük şahsiyetler, erkekler ve kadınlar onu hayranlıkla seyrediyorlar. Fakat Karol, bütün bunlara rağmen, mütevazi; "Hocam Grey'in sayesinde.. Onun talebesiyim!.." diyor.

Tekerlekler, "evet, evet" diye tekrar ediyorlardı.

Tren istasyona yaklaşırken, Zakcheski gözlerini güçlükle araladı. Lâmbanın ölü ışıkları kirli camın güçlükle geçebiliyordu. Karol'un üzerine doğru eğilmiş birisi, diğer yandan da Grey'i gözlüyordu. Sonra elini birden Grey'in asılı duran ceketine uzattı.

Çocuk, yalnız hırsızın geniş omuzlarını, meşin ceketini ve uzanmış elini görebiliyordu. Karol bağırmak istediyse de, sesi kısıldı; bir şey söyleyemedi. Aman Allahım! diye mırıldandı. Meşin ceketli adam, birden geri döndü:

— Şişt! Sus! dedi. Sus diyorum sana!..

Karol, Grey'in kolunu çekti:

— Yüzbaşım! Yüzbaşım! dedi.

Kuvvetli bir yumruk, çocuğun renksiz dudaklarına indi. Bu yumruğun tesiri geçmeden, kapı büyük bir hızla kapanmıştı. Ağzına tuzlu bir şeyin aktığını hissediyordu. Çocukcağız, gözünün önünde büyük bir parlaklık görür gibi oldu ve kendini kaybetti.

★ ★ ★

Karol kendine geldiği zaman, trende bulunmuyordu artık.. Şişmiş dudakları büyük bir ıstırap veriyordu. Fakat çocukcağız, iniltilerini büyük bir metanetle zaptediyordu.

Grey, yandaki odadaydı. Çocuk iniltiyi andıran bir sesle:

— Saat kaç? diye sordu.

İnik pancurların arasından sızan ışık hüzmelerinin içinde toz zerreleri kaynaşıp duruyordu. Aralık duran kapının arkasından bazı sesler geliyordu odaya.. Karol, diğerlerinin arasında Grey'in sesini büyük bir memnunlukla farketti:

— Gitmeliyim, diyordu pilot. Fakat sizden bir ricada bulunacağım: Çocuğun sıhhati hakkında bana sık malûmat yazın.. Yaz tatilinde de Siedliska'ya, benim yanıma göndermenizi istiyorum onu..

Amca, heyecandan bir cevap verememişti. Ağzında sadece bir kaç kelime gevelemişti.

Grey'in bu sözü, Karol'u çok memnun etmişti. Bu büyük adam, kendisini davet ediyordu demek.. Arkadaşları arasında hep ondan bahsedilecekti. Grey'in ahbabıdır o, diyeceklerdi. Karol, her şeyden çok Grey gibi bir kahramanı tanımak fırsatını bulduğuna seviniyordu. Davet ettiğine göre, Grey de kendisi ile alâkadar oluyor demekti.

Karol bunları düşünürken, ayak seslerine karışan bir konuşmaya daha şahit oldu:

— Uyuduğuna göre, rahatsız etmek doğru olmaz, diyordu bu ses.

Karol, yatağından kalkmaya ve uyumadığını söylemeye fırsat bulamadan, sokak kapısının hızla kapandığını duydu. Hemen pencereye koştu; pancurları açtı.

Geç kalmamış, Grey'i, kaldırımın

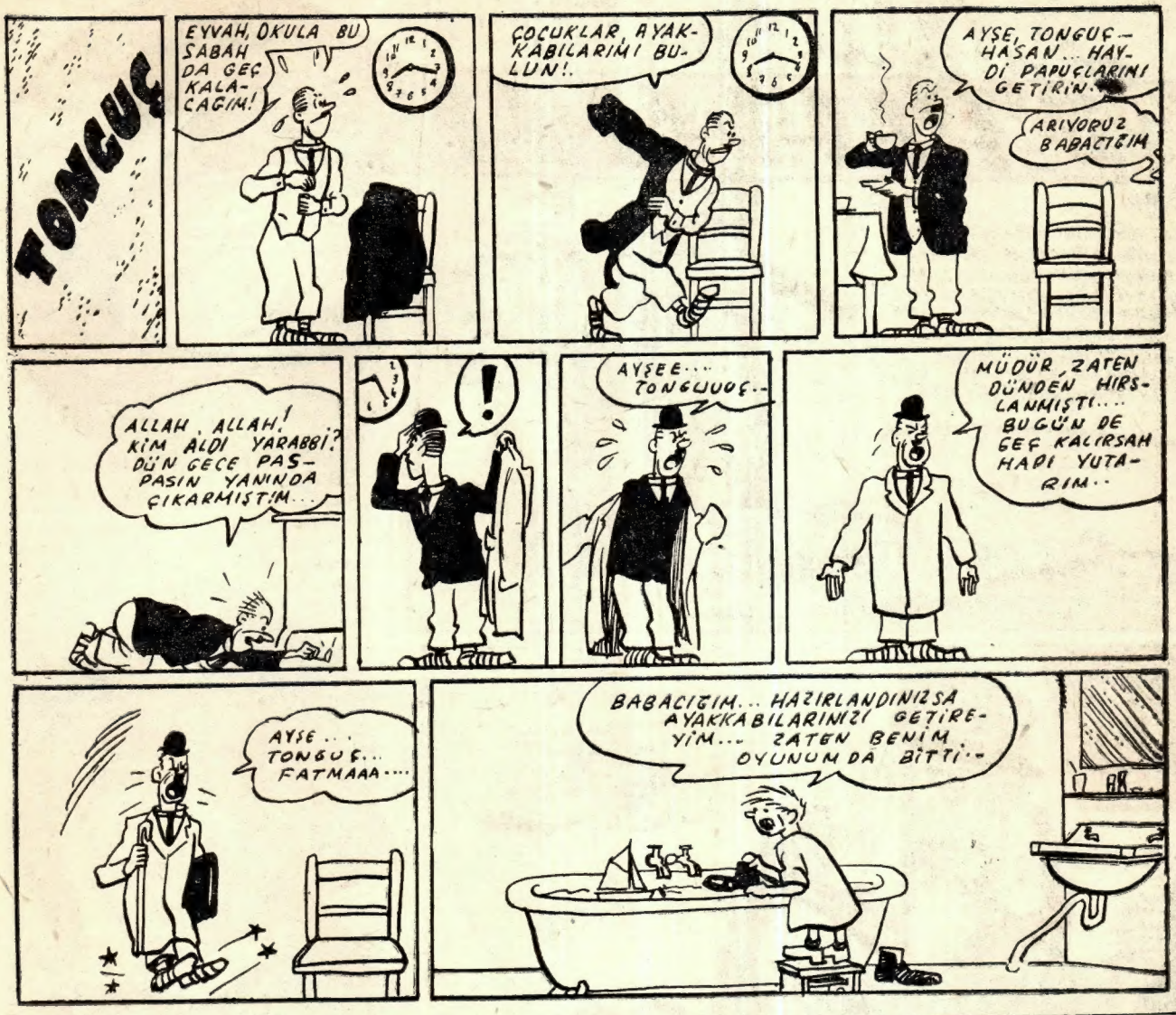

kenarında durmuş, piposunu yakarken bulmuştu. Çağırmak istedi; fakat bağlar buna mâni oluyordu. Başka bir çare ararken, Grey'in de caddeyi geçmekte olduğunu gördü. Her şeyi göze aldığından, yaralarının vaziyetini düşünmeden:

— Yüzbaşım! Yüzbaşım! diye haykırdı.

Ne yazık ki, sesi yine duyulmadı. Pilotun heybetli gölgesi de, kalabalığın arasında kaybolup gitti.

* * *

Galetski, çiftlikteki iş tevziatını yapmış, atlı arabasiyle geri dönüyor, bir yandan da derin derin düşünüyordu:

— Burada çalışmağa değmez, diyordu. Elde edilen kazanç nedir sanki? Bunu satıp, şehre daha yakın bir arazi satın alarak, fabrika kurmak en münasibi olacak.. Hattâ bu fabrikayı bizim arazide bile kurabiliriz. Eski depolarımızı atölye ve depo olarak kullanabiliriz. Çiftliğin yakınından geçen yol ve nehirden daha büyük bir avantaj bulabilir miyiz?..

Önce motosiklet imaliyle işe başlarız. İlk sene iskeletini, sonra motorunu, daha sonra da âletin tamamını meydana getiririz. Üç, dört sene sonra otomobile ve uçağa da başlayabiliriz pek âlâ.. Fabrikanın yanında, bu gördüğümüz dümdüz saha, hava alanı vazifesi görür..

Zeki adam, etrafına bir memnun nazar dah fırlattıktan sonra, atına bir kaç kamçı darbesi indirdi. Hava o kadar soğuktu ki, Galetski, titremekten kendini alamıyor, evdeki sıcak odasını ve aşçı kadına yapmasını söylediği sıcak çorbasını düşünüyordu.

O sırada, evinin yolunda başka bir arabanın ilerlediğini gördü. Bu yoldan başka bir yere gidilemiyeceğini bildiğinden, meraklanarak, atını daha hızlandırdı. Akşamın karanlığı, arabanın içindekileri tanımasına mani oluyordu.

Yanyana geldikleri zaman, iki araba birden durmuştu. Öndeki arabanın içindeki müşteri yere atlıyarak :

— Galetski! diye haykırdı.

(Arkası var)

Katil başkasıdır

—o—

(Baştarafı 3 üncü sayfada)

— Evet Bay Müfettiş. Ortadan kaybolan kardeşin geri geldiğini zannediyorum. Para o kadar fazla idi ki, iki kardeşe bol bol yeterdi. Her halde beraberce güzel bir plân hazırlamış olacaklar.. İkiz kardeş Aleksandır Korlis'in evrakını almış, sonra, sarhoş olacak kadar içmiş, gözüe kestirdiği bir vitrinin camlarını kırmış.. Ondan sonra müdüriyeti boylıyacağı gayet tabiidir.. İşte, bundan daha güzel, daha kuvvetli bir masumiyet delili olabilir mi?

Müfettiş, Dikson'un sözünü kesti ve :

— Diğeri ise, cinayeti işledi! diye bağırdı.

Polis hafiyesi gülümsedi:

— Bravo Bay Müfettiş! dedi. Müthiş bir sezgi kabiliyetiniz var doğrusu !..

GÖNÜLLÜ KAHRAMAN

DİKKATİM, ÇAVUŞ LÖJON'UN AYAKLARI DİBİNDE YATAN YAKIŞIKLI BİR ÖLÜ ÜZERİNE ÇEVRİLDİ... BU İNGİLTERE'DE MÜHİM BİR ELMAS HIRSIZLIĞIYLA MEYDANA GELEN BİR SKANDAL ÜZERİNE LEJYONA YAZILAN ÜÇ İNGİLİZ KARDEŞTEN BİRİ İDİ.

GESTENİN ELİNDE BURUŞMUŞ BİR KAĞIT VARDI

BU BİR İTİRAFTI.. FAKAT İMZA YERİ YIRTILMIŞTI. ACABA BU, KARDEŞLERDEN HANGİSİ İDİ?..

ESRAR PERDESİ KALINLAŞIYORDU...

ÇAVUŞ LÖJON'U KİM ÖLDÜRMÜŞTÜ...

İSKOTLAND YARD BAŞ MÜFETTİŞİNE; VE DAHA İLGİLENEBİLECEK HERKEZE:

BU BİR İTİRAFTIR! MÜHİM VE ACELEDİR! LÜTFEN BUNU NEŞREDİNİZ! TA Kİ MASUM BİR İNSAN ŞÜPHE ALTINDA KALMASIN. "MAVİ SU" ADLI BÜYÜK SAFİRİN ÇALINMASIYLA YALNIZ BEN SUÇLUYUM!

Geste

ELMAS NEREYE İDİ? KİM ALMIŞTI? PARA KEMERİ BOŞTU. ACABA BU CİNAYETİN SEBEBİ HIRSIZLIK MI İDİ??

BORAZAN NEFERİ NEREYE KAYBOLMUŞTU? ÖLMÜŞ MÜYDÜ?

AYAĞIMIN DİBİNDE YATAN ÖLÜ GESTE KARDEŞLERİN HANGİSİ İDİ? SAVAŞTA MI ÖLMÜŞ YOKSA BİR CİNAYETE Mİ KURBAN GİTMİŞTİ?..

-ARKASI VAR-

UÇAN DAİRELERİN ESRARI

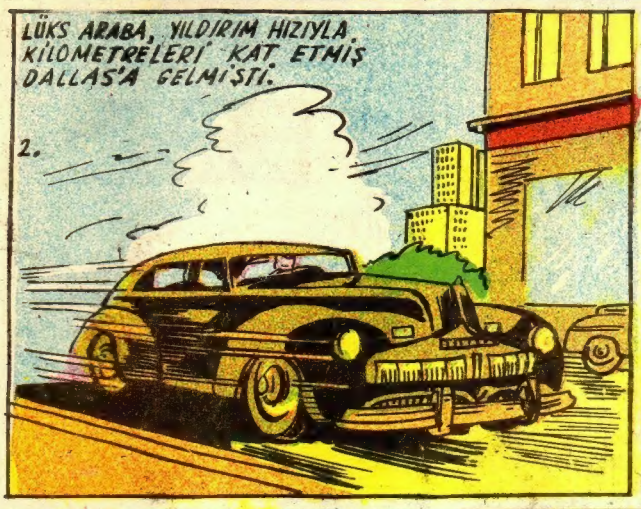

ARSEN LÜPEN İSTANBULDA

CİNGÖZ RECAİ İLE Beraber ve Karşı Karşıya

YAZAN Server Bedi

— Bununla beraber şiveniz bir Parislininkinden farksız..

— Çocukluğumdanberi Pariste büyüdüm. Siz Türk müsünüz?

— Evet.

Mehmet Rıza, hemen kendisini "Avukat Ahmet Hüsnü" diye takdim etti. Belçikalı da cebinden kartvizitini çıkararak verdi. Bu kart, Mehmet Rızanın Ahududu sokağındaki evde bulduğu kartın aynısı idi:

— Teşekkür ederim, Mösyö, dedi. Bir Türk olmak sıfatile, size elimden geldiği kadar yardım etmek isterim. Fakat yanımda kartım yok. Yukarıda, odamda.. Size yarın sabah takdim ederim.

— Mersi. Çok naziksiniz. Türk olmanız, bu nezaketi isbat için kâfi. Şimdiye kadar memleketinizde çok iyi muamele gördüm.

Mehmet Rıza düşünüyordu:

"Yakından bu adamın Arsen Lüpen olduğunu zannettirecek hiç bir alâmet görmek mümkün değil.. O kadar tabiî konuşuyor ki, bütün sözlerine inanacağım geliyor.. Fakat, ağzını aramağa devam edelim.."

— Bir kahvemi içer misiniz, Mösyö Ru?..

— Maalmemnuniye..

Mehmet Rıza, konuşmaları uzaktan hayretle seyreden Todori'yi çağırdı ve iki kahve söyledikten sonra ecnebiye sordu:

— Hep bu otelde mi oturuyorsunuz?

— Hayır.. Buraya evvelki gün geldim.

— Daha evvel?

— Tarabya'da oturuyordum. Fakat havası sert..

— İstanbula gelir gelmez hep sayfiye taarflarında mı oturdunuz? Meselâ Beyoğlunda hiç kalmadınız mı?

— Arada bir Beyoğlu otellerinde de kalıyorum. Meselâ evvelki gece.. Fakat şunu ilâve etmeğe mecburum ki, İstanbulda hiç eğlence yok.. Yine bu harikulâde tabiati tercih etmeli..

— Evvelki gece hangi otelde kaldınız? Tecessüsümü affediniz.. Yabancı olduğunuz için, sizi rahatsız edecek yerlerden kurtarmayı düşünüyorum.

— Tokatlıyan'da kaldım. Zannederim ki, en büyük otellerinizden biri imiş..

— Öyledir..

Mehmet Rıza düşündü: "Tokatlıyan'dan sorarım."

Sonra başını kaldırarak:

— Evet, dedi. Eğlencemiz azdır. Evvelki gece sinemaya mı gittiniz?

— Hayır.. Bütün Beyoğlu barlarını dolaştım. Fransanın köylerinde bile bunlardan daha iyi eğlence yerleri vardır. Hem barlarınız ne kadar pahalı!..

— Öyledir.. Sabahladınız mı?

— Sahi, çok meraklısınız.. İnceden inceye soruyorsunuz..

— Vaktiyle sorgu yargıcı idim. Bu tabiatım oradan kaldı. Affedersiniz..

— Hiç ehemmiyeti yok. Hattâ bu tabiatınızın hoşuma gittiğini ilâve etmek isterim. Çünkü sual, muhatabının zekâsını uyanık bulundurur.

— O halde.. Evvelki gece..

— Sabahladım diyemem.. Saat dörde doğru otele geldim.

— En çok hangi bar hoşunuza gitti? Yahut en az sinirinize dokunan barımız hangisidir?

— Hepsinin isimlerini unuttum. Aralarında fazla bir fark olduğu da söylenemez..

— Beyoğlu taraflarında, hiç bir evde pansiyoner olarak oturmadınız mı?..

Belçikalı, bu suale, tereddüt etmeden:

— Hayır! cevabını verdi.

Sesinde o kadar emniyet vardı ki, Mehmet Rıza hemen şunu düşündü:

"Bu kadar rahat yalan söyleyen adamın Arsen Lüpen olmasına mâni yoktur!"

Belçikalı, Mehmet Rızanın sustuğunu görünce:

— Fakat, dedi. Adetâ İstanbuldaki hayatımın sizi düşündürlüğünü anlıyorum. Meselâ, benim pansiyoner olup olmamaklığım sizde ne gibi fikiler uyandırabilir?

— Memleketimize turist celbine çalışıyoruz. Halbuki eğlence yerlerimizin pahalılığından şikâyet ediyorsunuz. Belki otellerimiz de size ağır gelir. Eğer pansiyonda oturmak isterseniz, hem size daha ucuz olur.

hem de ben iyi bir ev bulmanıza tavassut ederim.

Belçikalı mırıldandı:

— Teşekkür ederim, dedi. Şimdilik hayır.

Ve kahvesini bitirmiş olduğu için, bir sigara daha yaktıktan sonra ayağa kalktı. Mehmet Rıza ile yine görüşmek arzu ettiğini söyliyerek, ayrıldı; kendi masasına gidip oturdu ve gazetesini okumağa devam etti.

Bu konuşma, polis hafiyesinin biraz evvelki tereddütlerini arttırmaktan başka hiç bir netice vermemişti. Masa karanlık olduğu için, herifin yüzünü de iyice göremedi. Gözlerinin rengini bile farketmemişti.

Eğer bu adam Arsen Lüpen ise, şahsiyetini bir gömlek gibi, bir şapka gibi tamamile değiştirmesini gayet iyi biliyordu; o kadar iyi biliyordu ki, cevaplarında, konuşmasında, hattâ sesinin insan iradesine bağlı olmıyarak, gizli ve hür titreyişlerinde bile, en küçük bir tereddüt, bir şaşalama, bir yalan ürperişi yoktu.

Biraz sonra Belçikalı, gazetesini katlayarak yerinden kalmış ve Mehmet Rızayı selâmlıyarak, yatmak için odasına çıkmıştı. Polis hafiyesi de öyle yaptı. Yukarı çıktı, odasına girdi ve soyunmağa başladı.

Fakat henüz ceketinin bir kolunu çıkarmıştı ki, bitişik odada bir çığlık koptu. Masanın yere devrilmesine benzer bir de gürültü olmuştu. Mehmet Rıza, hemen ceketinin kolunu taktı ve odadan dışarı fırladı.

Belçikalının oda kapısı açıktı ve bir adam sofadan merdivene doğru koşuyordu. Biraz sonra ecnebi de odasından çıkmış, Fransızca olarak avazı çıktığı kadar bağırıyordu:

— Tutunuz! Kaçıyor! Tutunuz!..

Garsonlar henüz bahçede oldukları için, o katta kimseler yoktu. Ayakları çıplak olan Belçikalı, ancak sofanın ortasına kadar yürüyebilmişti.

Mehmet Rıza, küçük bir tereddütten sonra, kaçan adamın peşinden koştu.

Fakat o, çoktan sokağı boylamıştı. Mehmet Rıza otelden çıktığı zaman onun köşeyi döndüğünü gördü. "Dur! Ateş ederim!" diye haykırmasının faydası olmadı. Bununla beraber olanca hızile koşarak kaçan adamı takip etti.

Herif, akasya yolunda ve ağaçlar arasında var kuvvetile uzaklaşıyordu. Mehmet Rıza, hızını arttırarak, kaçan adamla arasında bulunan mesafeyi hemen yarıya indirdi ve bir daha bağırdı:

— Dur!.. Yoks ateş ediyorum!.. Dur! Ben polisim!..

Gölge durdu.

Mehmet Rıza, bir iki sıçrayışta onun yanına varmış ve garip bir öfke ile hemen gırtlağına sarılmıştı.

Fakat gölge, bir silkinişte Mehmet Rızanın parmaklarından kurtuldu ve bağırdı:

— Allah cezanı versin, Rıza! Dur dedin, durdum. Pehlivanlığın manâsı var mı?.. Elindeki silâhın namlusu burnumun deliğine girdi!

(Devamı var)

MEYDAN OKUYAN HAYDUT

BİR DAMLA Su İçin...

HİKÂYE

İhtiyar Osman Çavuş, sesli sesli gülerek:

— Ben, Yemen çöllerini iyi bilirim, dedi. Çünkü oraya asker olarak gidip de sağ dönen nadir kimselerdenim! Ah, o ne sıcak, ne yakıcı memleket.. Kimse neler çektiğimizi gözünün önüne getiremez!

Sonra derin bir nefes alarak anlatmağa başladı:

— Bir gece, üç arkadaş ve bir de çok genç İstanbullu bir asteğmen ile ileri karakol olarak İmmuzer denilen bir tepeye gönderilmiştik. Orası el içi kadar ufak ve kurak bir toprak yığını idi. Düşman, yani Arap âsileri göründüğü zaman geri çekilmek emrini almıştık.

Arkadaşlardan biri Kastamonulu İsmail, diğeri Aydınlı Şefik, öbürü de iri yarı, pala bıyık bir dadaş olan Erzurumlu Hüseyindi.

Hüseyin, genç asteğmene hiç tahammül edemiyor onun bir acemi çaylak, bir muhallebi çocuğu olduğunu söylüyor, ancak İstanbulda, ince bıyıkları, parlak çizmeleri ve sırmalı üniforması ile caka satmaktan başka bir iş beceremiyeceğini söyleyip duruyordu.

Doğrusunu söylemek lâzım gelirse, çok az konuşan ve çizmeleri hep yeni sürülmüş cilâ kokusu neşreden bu genç subaya pek önem vermiyorduk.

Ben, o zaman henüz erdim. Asteğmen, onbaşı olan Aydınlı Şefik ile, er Hüseyine yatmalarını emrederek, gecenin ilk nöbetini benimle tuttu. Saat bir olunca, onları uyandırıp nöbeti devrettik.

Ben, arka arkaya bir takım rüyalar görmeğe başlamıştım. Kulağımın dibinde duyduğum bir fısıltı ile gözlerimi açtım. Aydınlı Şefik, alçak sesle, asteğmene:

— Teğmenim, bedeviler geliyor; geri dönmek lâzım! diyordu.

Ay ışığı altında tepeye tırmanan beyaz şekiller farkediliyordu. Herkes çantasını ve tüfeğini almıştı. Geri çekilmeğe hazırlanmıştık ki, asteğmen, aşağıdaki düzlüğün üstünü işaret etti. Kum yığınları arasında mevzi almış olan beyaz bornuzlu araplar, yolumuzun kesildiğini gösteriyordu.

Bununla beraber, hiç bir hâdise çıkmadan gün doğdu. Bedeviler, şüphesiz ki, bizde makineli tüfek olduğunu zannediyor, bu sebeple hücuma geçmekten çekiniyor, bizini susuzluktan teslim olmamızı bekliyorlardı.

Mataralarımızdaki su ile ancak 24 saat idare edebilirdik. Ondan sonra ne olacaktı? Bir, iki yüz metre kadar ötede bir kuyu vardı. Fakat bedeviler göz açtırmıyorlardı.

Koca dadaş küfürler savuruyor. çöl eşkiyalarına bir kaç el ateş etmek için yanıyor; fakat komutan mâni oluyordu:

— Ateş yasak! Emir bu! Çok geçmeden tabur yetişir, kurtuluruz!

Ay doğdu. Ben, asteğmenle nöbete başladım. Genç subay, dürbünü ile ufku gözden geçirdikten sonra, birdenbire bana:

— Dört matarayı da bana getir; kuyuya gitmeğe çalışacağım! dedi.

— Bırakınız, ben gideyim teğmenim! dedim.

İlk defa gülümsediğini gördüm:

— Sizin kötü bir âdetiniz var: Emirlerin üzerinde fikir beyan ediyorsunuz. Ben gitmeğe karar verdim, gideceğim! On dakikada dönerim!..

Getirdiğim mataraları palaskasına taktıktan sonra, bana bir kart uzattı:

— Eğer sağ dönmezsem, anneme yazarsın. İşte adresi.. Size de Şefik Onbaşı komuta edecek..

Karanlıkta sürüne sürüne ilerlemeğe başladı. Kuyunun yeri büyük taşlarla ve bir kaç hurma ağacı ile işaretlenmişti. Etrafta hiç bir kıpırdanma yoktu. Asteğmen kuyuya varmıştı. Mataraları doldurup, aynı şekilde dönmeğe başladı.

Birdenbire ufukta bir alev parladı; onu bir vızıltı takip etti. Asteğmen hareketsiz kaldı.

Şefik Onbaşı ile Hüseyin yerlerinden fırlayarak:

— Ne oluyor? diye sordular.

— Orada, teğmen kuyunun yanında; galiba vuruldu! diye kekeledim.

Biz hep birden ileri atılırken, Hüseyin mâni oldu. Emredici bir sesle:

— Ben yalnız gideceğim! dedi.

İki büklüm bir halde, asteğmenin yanına koştu. Bir yaylım ateşi başlamıştı. Onbaşı ile ben de, ufukta alevlerin parıldadığı yerlere ateşle cevap verdik.

Kulağının dibinden vızıldayan kurşunlara aldırmayan Hüseyin, Asteğmeni sırtlamış, içinde siper aldığımız harap kulübeye doğru koşuyordu. Bir hamlede gelip, komutanı yere bırakarak:

— Yaşıyor! Yarasına bak Osman, ben senin yerine geçeceğim! dedi.

Gök yüzü doğu tarafından menekşe rengi alıyordu. Az sonra uzaktan borazan sesleri duyulmağa başladı. Bu, taburun yaklaştığını müjdeliyordu.

* * *

O günün akşamı, ben, iki arkadaşımla, hastahane çadırında yatmakta olan komutanımızı görmeğe gittik.

Genç subay, Hüseyinin elini sıkarak:

— Teşekkür ederim, dedi. Fakat emir emirdir. Sığınaktan çıkmayı yasak etmiştim. Onun için itaatsizlikten dolayı seni iki gün hapsettireceğim. Fakat buna mukabil, sana bir madalya verilmesi teklifinde bulunacağım!

Bu koca dadaşın bir çocuk gibi ağladığını gördük:

— Sağ ol, komutanım! diyordu.

MANDRAKE

MANDRAKE VE ABDULLAH BÜTÜN HIZLARI İLE LABORATUVARA KOŞUNCA RAKOF'U YERDE BAYGIN VE GORİLİ BOĞULMUŞ BULDULAR..

...BİR GEMİNİN DOKTORU İDİM. AFRİKA SAHİLLERİNDE İKEN BİR YERLİ BANA İKİ GORİL YAVRUSU HEDİYE ETTİ. İKİSİ DE ÇOK SEVİMLİ İDİLER.

ARKASI VAR

BAY TEKİN

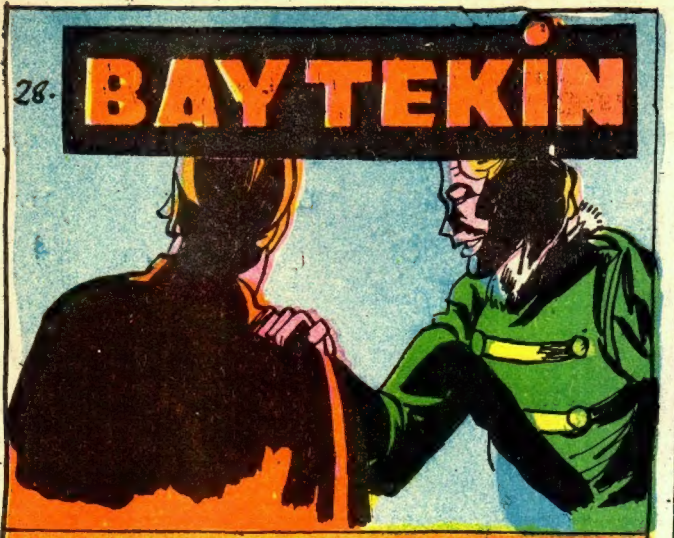

KRAL "SİZ BU İŞE KARIŞMAYIN" DER "O DENİZALTIYA YALNIZ BEN GİRECEĞİM," "ADAMLARIM DIŞARDA BEKLEŞİNLER. ŞİMDİ BANA BİR DALGIÇ ELBİSESİ BULUN!"

BU SIRADA, DENİZALTIDA, KAPTAN EYCE BİRDEN SUSAR "DURUN! BU KAMARANIN HAVA BÖLMESİNE BİRİ GİRİYOR GALİBA"

LOMBOZ DELİĞİNDEN HAVA BÖLMESİNE BAKAN KAPTAN HAYRETLE BAĞIRIR "KRAL ZERO'YMUŞ!", "ZERO HA? SEN BU İŞİ BANA BIRAK KAPTAN"

KRAL TAM KAPTAN KAMARASINA GİRERKEN BAYTEKİN ONU OMUZLARINDAN TUTARAK DÖNDÜRÜR ....

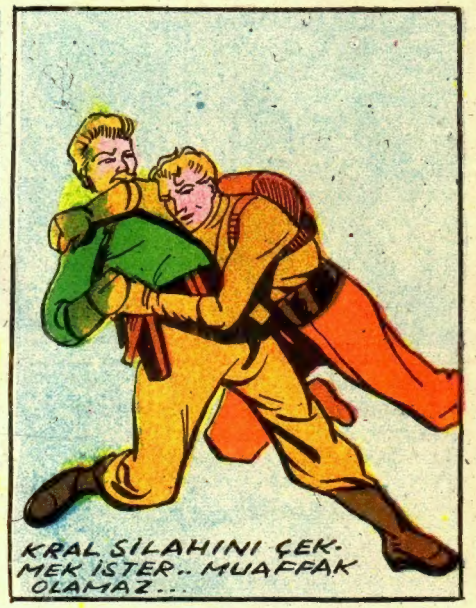

KRAL SİLAHINI ÇEKMEK İSTER.. MUAFFAK OLAMAZ...

BAYTEKİN ONU YERE FIRLATIR...

"SAYIN BAY ZERO, PAZARLIK ETMENİN SIRASI GELDİ ZANNEDERİM!...

DENİZALTININ DIŞINDAKİLER, İÇERİDE OLANLARI TEKNEYE KOYDUKLARI HUSUSİ BİR ALETLE DİNLİYORLAR DI..

-ARKASI VAR-